

Poslancům a senátorům

PETR MACH

Předseda vlády České republiky Mirek Topolánek podepíše 13. prosince v Lisabonu tzv. Lisabonskou smlouvu, která by měla zásadním způsobem změnit postavení České republiky v Evropské unii, oproti stavu jak ho schválili občané v referendu roku 2003, a to přesto, že 19. listopadu 2006 „[Kongres ODS zakázal] všem politikům ODS předávat další kompetence ČR na úroveň Evropské unie a rozšiřovat rozsah evropské agendy schvalované kvalifikovanou většinou.“ (usnesení 17. Kongresu ODS)

Blokační menšina

Smlouva bude předložena parlamentu, který v souladu s Ústavou České republiky buď rozhodne o konání referenda v této věci, nebo bude sám o ratifikaci rozhodovat. Když nedodržel předseda Občanské demokratické strany usnesení vlastního Kongresu, mají ještě šanci jej dodržet její poslanci a senátoři. Každý poslanec a senátor by měl rozhodnout nezávisle, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí o osudu České republiky na mnoho let dopředu.

Osud České republiky je tak v rukou našich zvolených zástupců, 200 poslanců a 81 senátorů. K zachování současných podmínek členství v EU (tedy k nezhoršení podmínek) je potřeba, aby se našlo 81 poslanců nebo 33 senátorů, kteří nezvednou ruku pro Lisabonskou smlouvu, to jsou blokační menšiny pro odmítnutí Lisabonské smlouvy.

Co říká Ústava České republiky

Článek 10a

(1) Mezinárodní smlouvou mohou být některé pravomoci orgánů České republiky přeneseny na mezinárodní organizaci nebo instituci.

(2) K ratifikaci mezinárodní smlouvy uvedené v odstavci 1 je třeba souhlasu Parlamentu, nestanoví-li ústavní zákon, že k ratifikaci je třeba souhlasu daného v referendu.

Článek 39

(4) K přijetí ústavního zákona a souhlasu k ratifikaci mezinárodní smlouvy uvedené v čl. 10a odst. 1 je třeba souhlasu třípětinové většiny všech poslanců a třípětinové většiny přítomných senátorů.

Konání referenda by bylo logické, protože 77% hlasujících voličů hlasovalo v referendu 14. června 2006 při 55% účasti občanů pro stávající podmínky našeho členství v EU. Bylo by tedy logické na změnu podmínek použít nástroj stejné právní síly, tj. referendum podle stejného ustanovení Ústavy České republiky. Nicméně parlament má samozřejmě suverénní právo rozhodnout o osudu Lisabonské smlouvy sám.

Co mění Lisabonská smlouva?

Vláda by měla každopádně – jak členům parlamentu České republiky tak ob-

čanům – pravdivě sdělit, JAK chce postavení České republiky v EU změnit a PROČ.

JAK má Lisabonská smlouva změnit podmínky postavení České republiky v EU, můžeme říct za vládu: 1) Hlas zástupce České republiky při rozhodování o směrnici v Radě ministrů se má změnit ze současných 3,5% (12 hlasů z 345) na 2,07 % (podíl na populaci). Naopak váha německého hlasu se podstatně zvýší. 2) Evropská unie si má přisvojit mnoho nových pravomocí na úkor České republiky včetně většinového hlasování o ener-

Zastánci Lisabonské smlouvy:	Zastánci stávající smlouvy:
Chci zmenšit váhu České republiky o 40 % při hlasování o směrnici v Radě, s vědomím toho, že polovina naší legislativy má dnes původ v EU? Zároveň chci váhu německého hlasu zvětšit o 100 %?	Chci zachovat současnou váhu českého hlasu v EU na úrovni, kterou schválili občané v referendu? Také chci, aby váha německého hlasu byla nadále jen 2,4krát vyšší než váha českého hlasu, a ne 8 krát vyšší jako v navrhované smlouvě?
Chci, aby bylo zrušeno pravidlo střídavého předsednictví všech členů a aby mohli stálého prezidenta zvolit velké státy proti naší vůli?	Chci zachovat stávající pravidlo střídavého předsednictví EU, aby i Česká republika měla jistotu, že bude někdy předsednickou zemí?
Chci, aby nám pravidla směrování hospodářské politiky určovala Evropská unie a aby „sociálně tržní hospodářství“ bylo oficiální doktrínou?	Chci, aby si nadále o směrování hospodářské politiky rozhodovala Česká republika sama?
Chci, aby se na nás vztahovala Evropská charta základních práv místo naší Listiny základních práv a svobod a aby tato práva vykládal soud EU v Lucemburku?	Chci zachovat naši českou Listinu základních práv a svobod, kterou v konečné instanci vykládá náš Ústavní soud?
Chci, aby se o financích EU hlasovalo pomocí většinového hlasování a aby o tom, kolik budeme do EU platit, rozhodovali ostatní?	Chci zachovat českým zástupcům právo veta při rozhodování o tom, kolik kdo do EU platí, a kolik z EU dostává, jak nám to zaručuje stav schválený občany v referendu?
Chci, aby Česká republika mohla být přehlasována v mnoha dalších věcech, včetně klíčové oblasti energetiky?	Chci, aby si Česká republika ponechala v oblasti energetiky a dalších důležitých věcech právo veta?
Chci, aby si EU dohodou premiérů mohla přisvojovat další pravomoci bez nutnosti ratifikace členských států?	Chci, aby každé další přesuny pravomocí na EU podléhaly i nadále ratifikaci suverénních členských států?
Chci, aby případné vystoupení z EU podléhalo dohodě o vystoupení nebo dvouleté výpovědní lhůtě?	Chci zachovat současný stav, kdy lze členství v EU jednostranně vypovědět?
Hlasuji pro Lisabonskou smlouvu!	Nehlasuji pro Lisabonskou smlouvu!

Poslancům...

(Pokračování ze str. 1)

getice nebo evropských financích. 3) Přestože se smlouva nenazývá „ústavou“, ruší se možnost jednostranného okamžitého vystoupení z EU a EU získává právo přisvojovat si další pravomoci bez nutnosti ratifikace členskými zeměmi. PROČ toto česká vláda chce, není zřejmé.

Jak hlasovat?

Pokud poslanci a senátoři neumožní rozhodnout o změně smluvního uspořádání v referendu, nabízím jim zde návod, jak hlasovat při ratifikaci Lisabonské smlouvy (viz tabulka na str. 1).

Vláda, aniž by to nahlas řekla občanům České republiky, souhlasila s obrovským přesunem pravomocí na Evropskou unii. Nesděluje občanům rozsah změn a nesděluje PROČ si přeje připravit Českou republiku o mnoho práv.

Přejme si, aby se poslanci a senátoři rozhodli odpovědně, jako suverénní zastupci občanů České republiky. Každý poslanec a senátor by měl jasně říci svým voličům, jestli si tyto změny přeje a případně proč. Neberme ohledy na to, co si přeje německá kancléřka či francouzský prezident. Rozhodujeme se jako suverénní osoby o tom, co je dobré pro nás.

Autor je editorem Laissez Faire. Pracuje v Centru pro ekonomiku a politiku.

Lisabonská smlouva – výhody a slabiny

TOMÁŠ VANĚK

Chystá se podpis nové Lisabonské smlouvy o Evropské unii, dojednané v červnu našimi vyjednávači, kteří při jednání přispěli k tomu, že se nová smlouva nebude jmenovat ústava a nebude v ní zakotvena vlajka a hymna EU a že bude výslovně zakotvena možnost převádět v budoucnosti kompetence nejen na Brusel, ale i zpět na členské státy („oboustranná flexibilita“). Bohužel, součástí smlouvy je stejně jako v původním návrhu Evropské ústavní smlouvy – odmítnuté v referendu ve Francii a Nizozemí – rozšíření hlasování kvalifikovanou většinou na další oblasti, tedy zrušení práva veta.

Co to v praxi pro nás může a bude znamenat, lze nejlépe ukázat na situaci v oblastech, kde hlasování kvalifikovanou většinou již existuje – na příkladu společné zemědělské politiky.

Naše země se stane po cca 200 letech ne producentem, ale dovozcem cukru. Ne proto, že by tak velely tržní a přírodní podmínky – ale proto, že bez ohledu na vůli občanů a jejich politické reprezentace tak rozhodl Brusel. Nebo zdražení másla a dalších mléčných výrobků v předvánočním čase: Bruselský plánovači prostě rozhodli, kolik se smí másla produkovat. Že se poněkud spletli ve výpočtech, podobně jako kdysi plánovači RVHP, není pro nás starší nic nečekaného.

Na straně druhé, Bruselem plánované zdražení piva, (které nespádalo do oblasti hlasované kvalifikovanou většinou) a které také nebylo v zájmu občanů České republiky, neprošlo – díky tomu, že ministr financí Vlastimil Tlustý měl odvalu (a možnost) využít v Radě práva veta.

Pojďme se nyní podívat na některé oblasti, ve kterých bude po podpisu reformní smlouvy o nás „většinově hlasováno“ a kde opět budou moci plánovači projevit svou invenci.

Reformní smlouva například:

● **Odebírá členským zemím právo veta v oblasti legální migrace.** Zde bych si

dovolil upozornit na návrh o „přerozdělování“ migrantů, který, dosud sice neoficiálně, ale také v EU zazněl.

● **Odebírá členským zemím právo veta v oblasti dopravní politiky.** Z toho plyne v podstatě nemožnost jakýmkoliv způsobem regulovat dopravu přes naše území, bez ohledu na její vliv na život a zdraví našich občanů a na životní prostředí, ve kterém žijí.

● **Odebírá členským zemím právo veta v oblasti energetiky.** V souvislosti s poslední diskusí na téma energetické politiky ČR se jedná o velice závažné téma – v podstatě umožňuje nadekretovat, bez ohledu na potřeby a možnosti ČR, složení energetických zdrojů a jejich poměr – a tím v podstatě i dostupnost a ceny energie pro každého občana.

Že je Brusel schopen a ochoten prosazovat opatření zcela nesmyslná, lze dokladovat na závazku snížení emisí CO₂ o 20%, který hodlá dodržet bez ohledu na zbytek světa. Přitom EU produkuje pouhých 15% světových emisí CO₂ – takže jestli jeho produkci o 20% sníží či zvýší, je vlastně nepodstatné. Nepodstatné ovšem není, kdo to zaplatí a kdo na tom vydělá.

To zdaleka není vše (kompletní přehled lze nalézt např. na www.odspz.cz).

Rád bych v této souvislosti upozornil, že „zrušení symbolů“ pokládané za velký úspěch našich vyjednávačů, je ve srovnání s výše uvedenými fakty bohužel poměrně nepodstatné, stejně tak jako „oboustranná flexibilita“, spočívající v tom, že členové Rady mohou dávat Komisi podněty k návrhu na zrušení nějakého nařízení nebo navrhovat změny smlouvy (což mohou už při stávajícím uspořádání).

Slycháváme vážné obavy z toho, co by se stalo, kdyby ČR tuto smlouvu nepodepsala, včetně obav z politických turbulencí na místní politické scéně, což nepochybně není v zájmu občanů. Šlo by ale o období přechodné – zatímco podpis a ratifikace

této smlouvy předurčí osud ČR na dlouhé období.

Přitom bez nás – bez ODS – tato smlouva nemůže projít v jakékoliv domácí politické konfiguraci, protože se jedná o smlouvu, pro jejíž schválení je třeba dle čl. 39 ústavy souhlasu třípětinové většiny všech poslanců a třípětinové většiny přítomných senátorů.

Výhody smlouvy

Dle názvu jsem chtěl v tomto příspěvku diskutovat výhody a nevýhody této smlouvy pro občany ČR, ale musím se přiznat, že v ní pro naše občany žádné výhody nevidím. Jednoznačně totiž zhoršuje současné postavení ČR v EU a tím i možnosti naší politické reprezentace a právo občanů být „pány svého osudu“.

Vždyť k čemu nám budou, mimo jiné, naši brilantní ministři, když se po podpisu této smlouvy stanou je převodní pákou bruselských direktiv?

Vyzývám tedy naši polickou reprezentaci, aby si uvědomila, že má hájit konkrétní zájmy občanů této země – proto byla zvolena – a ne jakési „vyšší zájmy“ EU. Proto žádám naši polickou reprezentaci, aby tuto smlouvu jednoznačně odmítla. Pokud se domnívá, že to pro ni není možné, měla by alespoň nechat občany ČR, kterých se to především týká, rozhodnout o svém osudu v referendu.

Měli bychom si uvědomit, že pokud bude tato pro náš stát nevýhodná smlouva ratifikována, stane se to díky hasům našich poslanců a senátorů a vlastně díky souhlasu celé ODS. A já opravdu nechci, aby se mne mé děti a vnuci ptali stejně jako já se ptal svého táty – co jste to proboha v roce 1948 připustili?

RnDr. Tomáš Vaněk, PhD. pracuje v Ústavu experimentální botaniky Akademie věd ČR a místopředsedou oblastního sdružení Praha – Západ. Příspěvek vychází z projevu na kongresu ODS, kde byl pan Vaněk jako delegát.

Konkurence funguje. Střední Evropa je důkazem.

JOHNNY MUNKHAMMAR

Na červnovém summitu Evropské unie francouzský prezident Nicolas Sarkozy prosadil v návrhu chystané smlouvy, která má nahradit dříve odmítnutou ústavní smlouvu, nahrazení slov „vnitřní trh, na němž je konkurence volná a nepokřivená“ slovy „jednotný trh“. Na následné tiskové konferenci pak položil řečnickou otázku: „Konkurence jako dogma, jako ideologie? Co kdy přinesla pro Evropu dobrého?“ Lze samozřejmě diskutovat o tom, jaké právní důsledky může vygumování odkazu na volnou konkurenci z navrhované evropské smlouvy mít, ale jisté je, že minimálně symbolická hodnota takové věty je velmi podstatná. Minulost totiž prokazuje, že konkurence Evropě přinesla mnoho dobrého.

Evropské dějiny jsou do značné míry bojem mezi svobodou a centrálním řízením, mezi volným obchodem a protekcio- nismem, mezi laissez-faire a merkantilismem a mezi kapitalismem a komunismem. Různé pohledy na konkurenci jsou jádrem těchto střetů. Svoboda a konkurence jsou dvěma stranami jedné mince. Pokud existuje jen málo překážek hospodářské směně, pak existuje i konkurence. Pak budou

existovat podnikatelé – to je pojem, který do ekonomie vnesl francouzský filosof Jean-Baptiste Say – kteří se snaží nacházet nové a lepší způsoby poskytování zboží a služeb. Tento proces vytváří tlak na vývoj směrem k vyšší kvalitě, větší rozmanitosti nabídky a nižším cenám.

Řečeno stručně, konkurence přinášela Evropě prospěch. Vlastně svobodu soutěžit rozpoznal William J. Baumol jako hlavní příčinu toho, proč Evropa jako první na světě zbohatla. Příjem průměrného Evropana je dnes čtrnáctkrát vyšší než v roce 1820 a současně Evropané pracují v průměru méně hodin. Dokonce i pánové Karl Marx a Friedrich (Bedřich) Engels v polovině 19. století tvrdili, že volný trh přinesl více bohatství než kolik vytvořily všechny předcházející generace lidstva dohromady.

Nejasnější důkazy významu volné konkurence můžeme dnes nalézt ve střední a východní Evropě. Srovnání těchto zemí roku 1987 a roku 2007 mluví samo za sebe. V roce 1987 byly tyto země nedobrovolně v područí Sovětského svazu a jeho totalitního politického systému s centrálně plánovanou ekonomikou. Nyní mají tyto země stabil-

ní demokratické systémy vlády s tržní ekonomikou, většina jich vstoupila do NATO a Evropské unie. Zkušenost těchto zemí poskytuje učebnicový příklad toho, co se stane, když je konkurence totálně potlačena, a co se stane, když jí je dovoleno se vrátit.

Sovětský systém centralizoval vlastnictví a výrobu. Centralizovaná výroba z definice znamená nulovou konkurenci. V těchto zemích byla veškerá ekonomická rozhodnutí prováděna na vertikále odshora dolů. Úředníci prováděli výpočty poptávků a stanovovali objemy výroby. Neexistoval tedy žádný prostor pro nápady, inovace ani podnikatelský duch. Jakýkoliv pokus o změnu by narušil složitý hierarchický řád výroby, ze kterého měli prospěch členové Komunistické strany na úkor obyčejných lidí. Po desetiletí nebyl tento systém schopen uspokojovat nejzákladnější potřeby občanů – fronty lidí čekajících na chleba byly v osmdesátých letech běžným obrázkem dne.

Na začátku devadesátých let, po osvobození ze sovětského útlaku se mnoho lidí v zemích střední Evropy obávalo, že nebudou schopni konkurence. Staré továrny, které byly

(Pokračování na str. 4)

REGULAČNÍ POSTŘEHY

O chiméře europeněz

Tento časopis se již několikrát věnoval mediálně vděčnému a politicky mimořádně aktuálnímu tématu očekávaného přílivu prostředků z Evropské unie do České republiky. Dobrou tradicí uvedených textů byla vždy střízlivost a přiměřená skepse k mnohdy romantických a nerealistickým očekáváním, která jsou s „evropskými penězi“ spojena. Čísla ukazují, že střízlivost a skepse jsou zatím více než na místě.

Z oficiálních statistik Ministerstva financí vyplývá, že mezi lety 2004-2006 odvedla Česká republika všem evropským institucím povinné platby („členské příspěvky“) ve výši 81,9 miliard korun, zatímco zpět získala 91,4 miliardy korun. Čistá pozice ve prospěch České republiky tak za oba roky činí necelých 9,5 miliardy korun. Pohled na rok 2007 je ještě smutnější, když za první tři čtvrtletí roku dosáhlo kladné saldo ve prospěch České republiky pouze 987 milionů korun. Čili oficiální čisté saldo ve prospěch České republiky za více než tři roky členství české republiky v EU činí něco přes deset miliard korun. To je vzhledem k očekáváním, která byla a stále jsou s masivním přítokem „evropských peněz“ spojena, překvapivě nízké číslo.

Tato skepse budiž znásobena o to, že uvedené číslo skutečný čistý příjem nadhodnocuje. Pokud vezmeme v úvahu všechny náklady pro ČR indukované „evropskými penězi“, bude obrázek ještě žalostnější.

Zmíněná statistika totiž vůbec nebere v úvahu, že významná část z uvedených prostředků získaných z rozpočtu EU je penězi s „daným místem určení“, tj. pro jejich získání bylo nutné respektovat priority, oblasti zájmu EU a pravidla, která nemusejí být vždy shodná s prioritami, jaké by vygenerovala čistě domácí politická poptávka, a že tudíž vytlačují jiné veřejné výdaje, které domácí publikum dále požaduje, ale z evropských peněz se pořádit nedají. Toto vytlačování jistě přispívá k vyšší schodkovosti domácích rozpočtů. Navíc je zesíleno faktem, že i na samotné získání uvedených „evropských prostředků“ je většinou nutné vynaložit další domácí zdroje v podobě kofinancování, jež též „dovytlačují“ výdaje, které by domácí veřejný i soukromý sektor mohl alokovat na jiné priority, na něž musí při nutnosti kofinancování nalézt dodatečné veřejné zdroje. A navíc, statistiky se vůbec nezabývají propočtem všech administrativních nákladů na získání „evropských peněz“ a to ať už na úrovni veřejného sektoru (nové odbory, úředníci, útvary a úřady pro administrování EU peněz, papírování apod.), tak na úrovni sektoru soukromého.

Vzhledem k tomu, že oficiálně neexistují statistiky nákladů na kofinancování ani na dodatečnou administrativu spojenou s „evropskými penězi“ a i bez jejich zahrnutí vychází čistá pozice pro ČR za tři roky jen na pouhých cca 3 miliardách korun ročně, lze

směle presumovat, že alespoň zatím jde v případě „evropských peněz“ o velmi nevýhodný obchod a pouhou chiméru pečených holubů, kteří budou lítat z Bruselu do našich úst na náklady daňových poplatníků jiných zemí.

Realistický obrázek je smutnější: zdá se spíše, že ČR získává nesmírně komplikovaně za pomoci řady nových úředníků, papírů a složitě zpracovaných a schvalovaných projektů od EU se zpožděním zhruba to, co do rozpočtu EU velmi jednoduše několika hladkými platbami zaplatí. To věru nevypadá jako obchod století, ale spíše jako další zbytečné prodloužení cesty veřejných peněz od domácích daňových poplatníků přes domácí veřejné instituce zpět zpátky domů, ovšem pouze s dodatečnými náklady na obchvat přes Brusel. To vše přitom platí bez ohledu na vládu, která vládne a bez ohledu na to, že kvůli chiméře „evropských peněz“ doma povstávají a padají ministři a vznikají či se bortí koalice.

Těžko říct, co bude dál, ale zatím mají pravdu ti, kteří navrhovali, aby ČR obětovala všechny hypotetické budoucí příjmy z EU za možnost do rozpočtu EU velkými sumami naopak nepřispívat. Alespoň první tři roky pobytu ČR v EU by se tato strategie bývala vyplatila.

Mojmír Hampl
ekonom
mojmir.hampl@cnb.cz

Konkurence...

(Pokračování ze str. 3)

po dlouhou dobu chráněny před jakoukoliv vnější konkurencí, začaly krachovat. Existovaly silné obavy z vysoké nezaměstnanosti a nárůstu chudoby. Také proto existovala řada rad od různých mezinárodních institucí, že reformy by se měly provádět opatrně a pomalu. Tyto obavy se ukázaly být neopodstatnělé. Viděno s odstupem nějakých patnácti let, země se transformovaly velmi rychle. A čím radikálnější reformy na volný trh byly, tím zřetelnější výsledky se dostavily.

Průměrná tempa růstu HDP v zemích střední a východní Evropy byly během posledních 10 let dvojnásobné ve srovnání s průměrným růstem skupiny EU-15. V řadě středo- a východoevropských zemí se průměrný příjem na hlavu více než zdvojnásobil, a to včetně mnoha nejchudších. Mezi léty 1998 a 2003 se počet lidí žijících pod hranicí chudoby snížil o 40 milionů. Místo front na chleba z časů 80. let můžeme ve střední a východní Evropě vidět opravovaná města, high-tech průmysl, čilý turistický ruch a příjemné restaurace. Část tohoto úspěchu patrně spočívá v tom, čemu ekonomové říkají „efekt dohánění“, během něhož chudší ekonomiky přirozeně bohatnou rychleji. Nicméně pod komunistickou vládou tyto země relativně chudly, což skončilo právě až v roce 1990.

Dnes již málokdo argumentuje ve prospěch centrálně řízené ekonomiky. Nicméně srovnání střední a východní Evropy roku 1987 a roku 2007 je relevantní pro dnešní debatu o roli konkurence. Ukazuje nám to nejen k čemu vede absence konkurence, ale i to, jaký léčivý dopad má liberalizace. Absence konkurence se ukázala být totálně zničující, z čehož by si měla vzít ponaučení Evropská unie – a vyvarovat se nastoupení znovu na špatnou cestu.

Touha „chránit“ Evropany před konkurencí může být založena jen na nevíře v naše schopnosti. Jak může někdo argumentovat, že bychom měli chránit firmy před konkurencí, aby se mohly stát „evropskými šampióny“? Pokud jsou to skvělé firmy, pak by se prosadily samy ve férové hře volné konkurence. Jenže evropské země dál stanovují konkurenci meze – a to na trhu výrobků, na trhu práce i u sociálních služeb. Aby Evropa své problémy vyřešila a stala se ve světovém měřítku úspěšnější, potřebuje méně různých omezení konkurence. Chce se zvolat slovy podnikatelů, kteří čelili regulacím v éře merkantilismu: „Laissez-nous faire!“. Stačí, když nás necháte pracovat a podnikat.

Johnny Munkhammar je programovým ředitelem švédského thinktanku *Timbro*.

Text byl napsán anglicky pro americké *Center for European Policy Analysis*.

Překlad PM

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

Design Centrum

Počet zaměstnanců: 20

Rozpočet: 32 milionů Kč

Z toho na platy: 8 milionů Kč

Činnost: Úřad pořádá výstavy designu a vydává časopis o designu. V rámci evropského dotačního programu INTERREG se zástupci design Centra účastnili školení ve Florencii, jehož cílem bylo diskutovat o roli designu z hlediska podpory malých a středních podniků. Úřad rozdává firmám, které jsou „střední“ nebo „malé“ 12 milionů na dotacích. V letech 2005–2006 podalo žádost 486 žadatelů, z nich dotace byla přidělena 272 žadatelům. O dotaci si mohou požádat všechny firmy, které dávají svým výrobkům nějaký design, s výjimkou výrobců výrobků ze lnu a konopí, kteří musí své žádosti adresovat ministerstvu zemědělství v rámci Společné zemědělské politiky EU.

Hospodaření: Úřad žije ze státních dotací, výstavy a knihovna jsou přístupné zdarma.

Hodnocení: Úřad možná provádí z části užitečnou činnost (knihovna, časopis, výstavy, soutěže), protože je ale provozuje zdarma, nelze poznat, nakolik je lidem tato činnost užitečná. Instituce, která by pořádala výstavy designu, by měla být každopádně soukromá a neměla by dostávat z peněz daňových poplatníků ani korunu. Není úlohou státu organizovat výstavy designu, stejně jako není úlohou státu organizovat výstavy aut, knih či pečiva.

Verdikt: Úřad by měl být zrušen. Jeho zaměstnancům by se tak otevřela možnost organizovat výstavy a časopis na soukromé bázi. Sami zaměstnanci, kteří se obávají zrušení, by pak zjistili, že se taková činnost dá dělat efektivněji.

Dobrá zpráva: Martin Říman, ministr průmyslu (a předplatitel *Laissez Faire*), se rozhodl Design Centrum ke konci roku 2007 zrušit.

Špatná zpráva: Milan Knížák, ředitel státní Národní galerie (a někdejší předplatitel *Laissez Faire*), označil zrušení Design Centra financovaného z peněz daňových poplatníků za zpátečnické a postavil se za frontu proti zrušení úřadu.